

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 40, 1 – 11

Text: Iz 40, 10 – 11 *Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží sbromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.*

Četli jsme text ze 40. kapitoly Izaiáše, která začíná slovy: Potěšte, potěšte můj lid. Do jaké situace zaznívá tato výzva? Izraelský lid byl rozdělený. Jedni byli zavlčeni do Babylonu, druzí zůstali v Jeruzalémě, v rozbořeném městě kolem zbořeného a vyloupeného chrámu, bez vyhlídky na změnu situace, bez naděje do budoucnosti.

Co potřebuje rozdělená společnost zbavená svobody, podrobená mocnému nepříteli, tedy společnost bezmocná? Představíme-li si dnešní rozdělenou společnost stojící bezmocně před světovou pandemií, co potřebujeme slyšet? Dá se proti nemoci a proti umírání v přeplněných nemocnicích bojovat tak, že vytáhneme transparenty a vyjdeme do ulic? Máme na ulicích volat: Jsme naštvaní, světová pandemie nás obírá o naše právo být zdravý, předčasné umírání nemocné diskriminuje!... ? Copak bychom nebyli za pošetilce? Stejně tak nesmyslné by bylo volat: Bude hůř, zoufejte si, už nic nemá cenu, dobře už bylo, život skončil, situace nemá řešení, lidstvo vyhyne. Jaký smysl by dávala taková provolání? Lze na to vůbec nějak reagovat? Copak by to nevedlo k celkové paralýze společnosti?

Jediné, co dává smysl, co osvobozuje, co rozvazuje ruce, co umožňuje v těžkých podmínkách přežít, je volání, které otevírá budoucnost: „Potěšte, potěšte můj lid.“ praví váš Bůh. „Připravte na poušti cestu Hospodinu. Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády.“

Je to děláním si falešných nadějí? Neměli bychom se na to dívat realističtěji? Není příliš iluzorní a naivní očekávat pomoc od Pána Boha? Jenže bible je tou poslední knihou, kterou bychom mohli podezřívat z naivity. Je to právě bible, která na svých stránkách otevírá pohled na realitu takovou, jaká skutečně je. Právě na tomto místě cituje Izaiáš slova 103 žalmu: „Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky.“ To je velmi realistický pohled. Ale není právě toto slovo oním pesimistickým a beznadějným vyjádřením, že nic nemá cenu, všechno je pomíjivé a celé lidstvo jednou vyhyne? Pokud by zůstalo jen u tohoto slova, pak ano. Ale je tu ještě slovo Hospodinovo, které zní po všechny věky: Panovník Hospodin přichází s mocí!

Toto slovo zvěstuje naději, že člověk není všechno. Kdyby byla budoucnost světa jen v rukou člověka, pak bychom si opravdu museli zoufat. Ale naštěstí tomu tak není. Bible přináší potěšující zvěst: Přichází někdo silnější a schopnější. Přichází Panovník Hospodin. Přichází s mocí a jeho paže se ujme vlády. Takový transparent by už dával smysl i na ulicích, protože je pozitivní a potěšující. A kdo jiný má být nositelem takové proklamace, nežli církev. Církev je tím médiem, které má do celého světa vykřičet: „Panovník Hospodin přichází!“ K tomu nás Izaiášovo proroctví vybízí zcela jednoznačně: „Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se!“ Církev má být zesilovačem pozitivní zvěsti a naděje a nikoliv naštvání a agrese. A tak se ptejme, co zní z církve v těchto dnech?

Jen tak na okraj: Všiml jsem si, že 15. listopadu se ČCE dostala do hlavní zpravodajské relace se zprávou, že evangelické zpěvníky jsou určeny dementním lidem, tedy lidem s demencí v pražském centru sociální a ošetrovatelské pomoci, protože dosloužily a už pro není další využití. Bylo by však lépe vysílat ne že něco dosluhuje, ale že se něco nového naopak rozjíždí. Ale i toho se snad dočkáme.

Takže jaký hlas má znít v církvi a z církve? „Potěšte, potěšte můj lid.“ Co to znamená? To znamená volat tak, aby lidé přestali nadávat na poměry a začali se těšit! Aby přestali lamentovat, že všechno jde do háje a namísto toho se začali těšit na něco nového. Aby se začali těšit a připravovat na něco krásného a velkolepého. A aby se už na to připravovali. Jsme voláni a povoláni: Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí at' je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina at' v rovinu se změni a horské hřbety v pláň.“ Naším úkolem je Pánu Bohu umetat cestu k lidským srdcím. Vyrovnávat rozdíly mezi lidmi. Připravovat je, aby byli naladěni na Boží notu. Máme ale moc takto lidi naladit a změnit náladu ve společnosti? Pokud budeme spolu s ostatními škarohlídky nadávat a šířit kolem sebe negativní emoce, pak asi těžko.

Zkusme lidi naočkovat svou radostí. Zkusme je nakazit svým nezdolným optimismem. Vzývejme jméno Páně a radujme se ze své spásy. Vždyť `každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen´. Ale pamatujme přitom na apoštola, který upozorňuje: Ano, `každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen´. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Je přece psáno: `Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!´ A tak pojd'me, vystupme na vysokou horu, nebojme se, co nejvíc zesilme svůj hlas a nesme radostnou zvěst: „Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.“ Vyjděme za hlasem svého pastýře. Vždyť Hospodin sám nás vnímá nejen jako své ovečky, nýbrž jako „březí ovečky“, ovečky které jsou natěšené, které jsou těhotné radostí, že se narodí něco nového a krásného. Bud'me těmi ovečkami, které se budou svobodně a nezřízeně radovat, když zjistí, že i jim v jejich srdci narodil se Kristus Pán. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, zrod' se v našem srdci, at' se náš život promění v píseň, kterou uslyší lidé kolem nás a jejíž melodie bude chytlavá tak, že i další začnou vyznávat svou víru, jako ji nyní vyznáváme i my. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, Ty jsi zaslíbil, že znovu přijdeš a pobereš nás všechny k sobě. A tak už navždy budeme s tebou. Dej tuto jistotu víry všem nám nejistým, vábným a pochybujícím. Prosíme, dej at' umíme číst znamení této doby. Prosíme o tvůj pokoj do neklidné společnosti. Prosíme za lidi nespokojené, neskrorné, vykolejené, za ty, kteří se cítí ukráceni na svých právech a omezení ve svobodě. Prosíme, dej jim zakusit vnitřní svobodu, která není závislá na vnějších náročných podmínkách. Nauč nás, Pane, vážit si tvé milosti, že vůbec jsme na světě. Uč nás skromnosti a pokoře a dej nám poznat, že jde o ctnosti nikoliv z nouze. Kéž nás těší, že máme občanství v nebesích, kde už není ani nemoci ani bolesti ani smrti. Tobě samému buď čest i sláva až na věky. Amen.*